

Sofyan

Al — lah de — mek — Al — lah — ne — bü — yük lût fu Hu — da —

dır — Uş — şa — ka gı — da — dır —

Der — viş le rin ev — ra — dı he man — ham dü se — na —
Al — lah di ye lim — hu — di ye lim — kal be ci — la —dır — Mak — sù — du rı za — dır —
dır — Er — ya — ha sa fa — dır —

Kul lu ğu — nu — yok lu — ğu nu — bil — mek ne sa a —

det — Al lah — dan i na — yet —

Metin
07.01.2011

Allah demek Allah, ne büyük lûtf-ı Hudâ'dır
Uşşâka gıdâdır
Dervişlerin evrâdı, heman hamdü senâdır
Maksûdu rızâdır
Kullûğunu, yoklûğunu bilmek ne saâdet
Allah'dan inâyet
Allah diyelim hu diyelim kalbe cilâdır
Ervâha safâdır
Fâil ile mevcûdu heman bil ki Hudâ'dır
İnkârı belâdır
Hep hû duyulan cümlesi bir hoşca sedâdır
Ammâ ne nevâdır
Var olmayı istersen eğer cümleyi bir bil
Ağyârı hemen sil
Derviş olana lâzım olan havf ü recâdır
Fakr içre gınâdır
Âşıkların hep varlığı mâşûka fedâdır
Çün bâr ü cefâdır

Başdan aşağı her ne ki var, nûr u ziyâdır
İlân-ı bekaadır
Allah deyip ahdinde vefâ sıdk u sadâkat
Kâmilden inâbet
Sâkiler için meş'ale-î râh-ı Hudâ'dır
Dâreynde rehâdır
Âşıkları cânân eden aşk derde devâdır
İrfân ü sehâdır
Mâşûk ile âşık arası kıl ne revâdır
Zirâ ki ezâdır
Ey mazhar-ı mürşidde tecellî eden Allah
Aşkın bana hem-rah
Aşkın dilerim gayrısı Ken'an'a hevâdır
Elbetde hebâdır